



Høringssvar vedr. målgruppebeskrivelser

Kære politikere,

MED-udvalget på Læringscenter Himmerland vil i dette høringssvar bidrage med kvalitative perspektiver på målgruppebeskrivelserne og visionen bag dem.

Vi finder det vigtigt at problematisere, at 2 høringsprocesser, som har så stor indflydelse på hinanden og LCH, kører parallelt. Et af problemerne bliver konkretiseret ved, at man i udarbejdelsen af målgruppebeskrivelserne ikke udarbejder en målgruppebeskrivelse til børn/unge med multiple funktionsnedsættelser; LCH's nuværende F-gruppe. Dette får målgruppebeskrivelserne til at fremstå som en indirekte forhåndsbeslutning om lukning af Læringscenter Himmerland. Samtidig skaber den manglende målgruppebeskrivelse tvivl om, hvornår et barn anses for at være "et af de børn", som man påtænker at sende til eksterne tilbud i andre kommuner. Hvornår er et mobilt barn med svært reduceret kognition et F-barn; hvornår er det ikke?

Hele grundlaget for omstruktureringen af specialområdet og herunder nye målgruppebeskrivelser, som det er fremstillet i div. høringsmaterialer, fremstår uden reel evidens - dog med enkelte henvisninger til Thomas Nordahl. Visionen for de 3 forpligtede netværk med tilhørende specialtilbud, med målsætning om at bringe børn fra specialområdet tættere på almen og i tillæg hertil, håber på afsmitning af faglighed mellem almen og specialpædagogiske tilbud, fremstår ideologisk på bekostning af den virkelighed, vi hver dag står i, og efterlader os med spørgsmålet: Hvorfor er det så vigtigt med specialtilbud i alle netværk? Har man i den politiske proces forelsket sig så meget i den ideologiske ide om at have specialtilbud i alle 3 netværk, at man er blevet blind? Ville man i stedet med fordel kunne udvide ERFA-strukturen som LCH, Kilden og Sortebakken de sidste år har praktiseret?

Der udtrykkes et potentiale i at bringe almen og specialpædagogisk viden tættere på hinanden. I praksis har vi meget svært ved at se dette udmøntet på en bæredygtig måde. Vi er bekymrede for udvanding af relationen mellem barn/voksen, idet den mest effektive måde at fusionere specialpædagogisk- og almen viden, er at lade personale varetage opgaver i begge regi. Dette vil desuden medføre langt flere voksne for eleverne at skulle forholde sig til, hvilket er meget sårbart, da langt størstedelen af børn/unge på LCH er udtalt afhængige af relationen. Skulle man vælge at bringe den tværfaglige viden tættere på hinanden på konsulentplan/sparringsplan vil det kræve forberedelsestid, som i forvejen er meget reduceret og allerede utilstrækkelig i forhold til kerneopgaven.

Der udtrykkes ligeledes i høringsmaterialet mulighed for at sætte børn sammen på tværs af målgrupper. Hvis sigtet frem mod 2030 er, at færre børn skal have behov for en plads i fx specialklasse, så vil det i praksis betyde, at de elever som omkring 2030 ikke kan

imødekommes tilstrækkeligt i almen/mellemløst, og som derfor er nødt til at få en specialpædagogisk plads, dermed også vil være netop de elever, som ikke vil kunne profitere af at kunne indgå i konstellationer på tværs af målgrupper. En hel del af disse elever vil have udfordringer som er neurobiologisk betinget.

Vi finder det uigennemskueligt, at man, fordi man i almen har udfordringer med at kunne levere rammer, pædagogisk tilgang og sikre tilstrækkelig specialpædagogisk viden, som måske eller ønskeligt kunne sikre at færre elever får brug for et specialpædagogisk tilbud, vælger at omstrukturere hele specialområdet. Hvilke forestillinger ligger til grund for, at man antager at almene tilbud og specialpædagogiske tilbud i samme netværk vil sikre tilstrækkelig forandring i almenmiljøet til at færre børn har brug for et specialpædagogisk tilbud?

Det specialpædagogiske miljø handler ikke kun om viden. Det handler i meget høj grad om de fysiske, organisatoriske og relationelle rammer i miljøet. Et yderst tilpasset sensorisk miljø. En normering som sikrer nærvær og guidning tæt på eleven af kendte relationer, og med kort responstid. Lave klassekvotienter som sammen med den specialpædagogiske viden sikrer tilstrækkelig imødekommelse af barnets behov. Hvis man har en antagelse om, at man vil inkludere flere børn i almenområdet, så bliver de fysiske og de normeringsmæssige rammer nødt til at være tilstede, således at der kan skabes klasser med lavere klassekvotient, med bedre forudsætninger for at dele sig op i flere rum og forøgelse af personalenormering. Uden disse rammer til stede vil specialpædagogisk personale ikke kunne gøre særlig stor forskel.

En omstrukturering af hele specialområdet vil generere langvarig uro og efterfølgende stabilisering og konsolidering inden der kan være en stabilitet, som evt. kan gøre det muligt for almen at drage nytte af specialpædagogiske kompetencer.

Den politiske vision for organisering af specialområdet og hensigten om at flytte rundt på så mange af kommunens børn vækker bekymring om manglende forståelse for og indsigt i de særlige og sårbare livs-, udviklings- og trivselsforhold som disse børn, deres søskende og deres forældre lever i og lever med. Vi er bekymrede for den stagnation/tilbagegang i børnenes udvikling, som man uundgåeligt vil se som konsekvens af en flytning.

MED-udvalget på Læringscenter Himmerland